

Spirituele rechten voor dieren

Fragment uit de lezing 'Relatie dierenwelzijn en menselijke evolutie' van Marieke de Vrij op 28 november 2006

'Het recht er te zijn én goed zijn.'

Wat ik onder goed zijn versta, is dat zij rechtmatig geschapen zijn en daarom in wezen perfect. Laat ik het zo zeggen: het dierenlijf is perfect in zijn natuurlijke aard, maar wij maken er melkmachines van. Wij maken er eiermachines en vleesmachines van. Dat maakt ook, dat we alleen nog maar spreken in productietermen. Maar het dier in zijn natuurlijke geaardheid is rechtmatig goed. En dat houdt in, dat als zij zich op een natuurlijke manier zouden offeren vanuit hun *rechtmatig goed zijn*, dit dan in heel andere proporties zou gebeuren dan nu. In feite ligt de mensheid, vooral in het Westen, collectief aan de moederborst van de koe. Echt normaal is dit niet. De melk is toch in eerste instantie voor de kalfjes bedoeld. Iemand heeft eens gezegd: "Zie je ooit wel eens een zakenman, in kostuum, likkebaardend de wei in rennen om aan de speen van een koe te gaan hangen?" Nee dus! En waarom doen we dat niet, want we lopen wel naar een fruitboom om een appel te plukken!

In veel culturen worden koeien geëerd en wordt op een bijzondere manier met haar zuivel omgegaan, maar niet op de manier van ons. Zij vinden zuivel nog bijzonder – en er zitten zeker voedingsstoffen in voor de mens - maar het is niet een algemeen product. En hoe bijzonder vinden wij nog zuivel?

'De natuurlijke evolutiedrang.'

Wij weten dat wij als mensen evolueren. De geest dient in een hogere mate van doorleving te geraken en tot de onderste chakra's toe te incarneren. Ook dieren hebben hun eigen evolutiegang, die zij als groepsgeest doorgaan. Staan we er ooit bij stil? Mogen zij evolueren of mogen ze degraderen van ons?

'Dieren hebben het recht te leven in een eigen gemeenschap.'

Dit voor de onderlinge herkenning, voor de natuurlijke ordening, voor de voorbeeldfuncties. Ook voor de overdracht van de oudere dieren naar de jongere dieren toe.

Ik kan de keren niet meer tellen dat mijn begeleiding geweest heeft op het belang van oudere dieren in een groep en dat zolang er nog één oud varken, één oud paard, of een oude koe, of stier in leven blijft, zolang blijft het wéten in hun collectieve veld wakker wat ouderdom betekent. Maar als er nauwelijks nog oude dieren zijn, wordt dit de gehele diergroep ontnomen. Niet meer dan éénzevende van hun normale leeftijd mogen bereiken is werkelijk desastreus voor het collectieve veld, want men verliest dan het

begrip over wat ouderdom inhoudt. Men kan dan niet meer vanuit deze doorleefde ervaring telepathisch overdracht maken naar het collectieve veld, zodat de andere dieren daar in kunnen gedijen. Ik heb het daarstraks al even genoemd; telepathisch contact is bijvoorbeeld voor kippen in een legbatterij totaal onmogelijk. Er is alleen maar stressgekakel.

Er is geen telepathische communicatie over en weer. Er is alleen paniek. Terwijl normaal levende dieren telepathische contact met elkaar onderhouden en ze wéét hebben van elkaar, omdat ze in 'Zijn' leven.

'Speelgenot.'

Wie staat nou stil bij speelgenot voor varkens in een varkenshouderij? Ik ben wel eens op een biologisch-dynamische boerderij geweest; nou, daar is het feest. Grote, lekkere modderpoelen, daar zie je ze werkelijk in dartelen vanuit puur genoegen. En in het najaar kunnen ze zo de maïsvelden in rennen.

Nou, als je dan toch varkensvlees wilt eten, eet het dan van zo 'n varken, ja?

'Gezond water en voedsel.'

Ook daar kun je dus veel vraagtekens bij zetten, want veel koeien eten vaak alleen ingedroogd voedsel. Dat doet ook iets met hun vochtuithouding en de speekselklieren. Als ik me op deze dieren afstem zie ik vaak dat ze etensmoe zijn en dat ze hun voedsel totaal smakeloos vinden. Er zijn diersoorten, zoals ganzen, waar het voedsel gewoon in hun keel gepropt wordt; ze mogen niet eens meer slikken. Dieren hebben behoefte om aan hun voedsel te ruiken en te besnuffelen. Andere dieren, zoals koeien, willen herkauwen en die sappen lekker door hun mondholtes laten spoelen, begrijp je? Daar zit genoeg omheen. Als je dat van ze wegneemt, omdat ons dat beter uitkomt vanwege het product dat ze moeten leveren, dan ontnem je ze hun speelplezier en consumptiegenot van voedsel.

'Natuurlijk dag- en nachtritme.'

Ik zie vaak, als we 's nachts laat thuiskomen in Drenthe, de lichten nog branden in de stallen. Dat is volkomen onnatuurlijk. Dieren leven bij het ritme van de zon en de maan en dienen daarom ook te kunnen slapen in het nachtelijke duister. Dieren hebben een andere nachtherinnering dan mensen. Wanneer zij in slaaptoestand zijn gaan zij soms malend hun dagherinneringen door, niet in een bewuste toestand, maar in een resumé van het gebeurde en blijven daar langer in hangen dan mensen. Ook wij verwerken in onze slaap de gebeurtenissen van de afgelopen dag, maar veel sneller, want onze psyche werkt in ons droomleven anders door.

Dieren hebben om die reden, als ze tenminste in een natuurlijke staat kunnen leven, een heel opgefriste staat van 'zijn' in de ochtend. Ze zijn dan heel ontspannen en zeer aibaar en schrikken dan niet zo snel van iets. Dit vaak in tegenstelling tot ons mensen.

'Recht op beschutting.'

Als je een echte dierenvriend bent kan je het eigenlijk niet aanzien, dat de meeste dieren op weilanden staan waar geen boom te bekennen is als beschutting tegen de zon, of een stevige regenbui. Zo hoort het gewoon niet. In hun oorspronkelijke staat, toen ze nog leefden in de open natuur, zochten ze ook beschutting bij noodweer. Die gelegenheid wordt hun nu zelden geboden. Niet omdat de weilanden niet groot genoeg zouden zijn, maar het kost wellicht teveel. Ik weet eigenlijk niet wat de motivatie is.

Reactie: Het veld maaien is dan te lastig.

Marieke:

Ja, dat zou heel goed kunnen, dat het zo simpel ligt. En ik moet zeggen, ik ben niet jaloers op boeren, want ik zie hoe hard ze moeten werken, iets wat de doorsnee werknemer bij bijvoorbeeld de overheid, niet hoeft te doen. En op wel even andere tijden dan de overheidsdienaren, met veel minder salaris en vaak enorme schulden om hun bedrijven gaande te houden, en daarnaast een enorme lijst van overheidsvoorschriften waar ze zich allemaal aan dienen te houden. Ik ben dus zeker geen tegenstander van boeren, maar wat ik zou willen is dat ons gezamenlijke collectieve veld ze zou helpen om natuurlijker en diervriendelijker met dieren om te gaan.

'Passende ondergrond'.

De hoeven van varkens bijvoorbeeld, vertonen voor 86% klauwlaesies, omdat ze op glibberig beton, of op metalen roosters moeten staan. Ook hun ruggenwervelstructuur wordt daardoor aangetast. De zeugen moeten, geforceerd, twee keer per jaar biggen werpen en de miskramen nemen om die reden hand over hand toe.

'Het zelf innemen van voedsel.'

Denk hierbij aan die ganzen en kalkoenen, die op een akelige manier vetgemest worden.

'De natuurlijke leeftijdsfasen mogen ervaren.'

De kalfjes niet al na één dag bij hun moeder weghalen. Vooral een jong, pasgeboren dier hoort bij zijn moeder te zijn. Ook hun andere levensfasen behoren zij te kunnen ervaren en mogen hen niet massaal afgenomen worden.

'Gezondheidsbevorderende omstandigheden'.

Jonge mestkalveren wordt ijzer onthouden om hun vlees goed blank te kunnen houden. Het gevolg hiervan is dat ze vaak van zwakte door hun poten gaan en zich ook constant misselijk en akelig voelen. En de moederkoe houdt gedurende die gehele mestperiode telepathisch contact met haar kalf tot het dood is. Het is echt vreselijk.

'Het helpen opbouwen van natuurlijke afweerstoffen.'

We doen dat nu met kunstmiddelen, maar in de natuur is zoveel voorradig dat het veel natuurlijker zou kunnen. Een voorbeeld hiervan is dat het gemiddelde sterftcijfer bij mond en klauwzeer slechts 5% van de besmette dieren zou bedragen, als de ziekte normaal zou kunnen uitwoeden. Bovendien zouden de overgebleven dieren een grotere resistentie hebben tegen deze ziekte. Nu alle dieren in een vaak te vroeg stadium geslacht worden, kan er van een natuurlijke opbouw van resistentie geen sprake zijn en zijn ze de volgende keer weer de klos.

Een ander moeilijk punt is, dat in die gebieden waar dieren collectief in korte tijd gedood zijn, het héél lang duurt voordat die sporen uit de ether zijn. Ook al breng je nieuwe, gezonde dieren weer naar zo 'n gebied toe, het blijft in de ether hangen. En dat tast hun natuurlijke onschuld aan, want ze voelen argwaan en zijn daardoor meer alert, en dat haalt ze uit hun 'zijn'.

'Natuurlijke voortplantingsrituelen en ritmes'.

Een groepje mensen zet zich momenteel in om dieren weer een normaal seksleven te geven. Het gaat er hier vooral om de kunstmatige inseminatie een halt toe te roepen. Het is niet wezenlijk dier-eigen om niet zelf de partner te mogen kiezen. In het wild gebeurt dat ook. Maar wij willen dieren ontwerpen naar het beeld en het economische nut dat ons voor ogen staat.

Biggen worden na 3 tot 4 weken "gespeend", dus bij de zeug weggehaald. Bij een natuurlijk proces zou dat 10 weken zijn. Doordat de biggen op veel te jonge leeftijd moeten overgaan op vast voer, leidt dat tot grote verstoringen in hun maag- en darmstelsel. De biggen krijgen onder andere last van speendiarree en door middel van antibiotica, groeibevorderaars en zink- en kopersupplementen worden deze symptomen bestreden. Deze toevoegingen hebben weer gevolgen voor de volksgezondheid.

Door zeugen, die in een normaal familieverband zijn opgegroeid, worden minder biggetjes doodgedrukt en zijn die supplementen niet nodig.

Van kippen weet men dat pikken en kannibalisme minder voorkomt als een kuiken het sociale gedrag van de kloek kan imiteren. Maar ook als er een natuurlijke rangorde is van een goed gedoseerde hoeveelheid hanen op een hoeveelheid kippen. Als die verhouding niet klopt ontstaat dat kannibalisme en agressieve pikgedrag.

'Het ontwikkelen van bestaansrecht en soortidentiteit.'

Dierenliefhebbers nemen meestal maar één dier. Één paard, één schaap, één poes, of één hond. Als een poes, of hond in het vrije veld of op de straat loopt zal die zeker soortgenoten ontmoeten en daardoor ook herkenning. Maar dat ene paard, of dat ene schaap, of die ene ezel die nooit een soortgenoot ontmoet, die kan zich alleen maar identificeren met mensen. En dat komt de dierenliefde van de kant van de mens dan wel ten goede, want de band wordt steeds inniger, maar wat doet het met de identiteit van een dier als het nooit een soortgenoot ontmoet?

Vanuit het belang van het dier gezien is het daarom belangrijk dat jonge dieren een gereede periode bij hun moeder of beide ouders, of in de gemeenschap van hun soortgenoten verblijven. Als je nooit een groepszin ontwikkeld hebt of een familiezin, dan loop je altijd met een soort heimwee rond. Dan heb je niet geleerd je te verbinden met je soortgenoten. Dat is ook zo bij mensen.

'Rouwverwerking.'

Dat dieren ook kunnen rouwen wordt zelden bij stilgestaan. Om die reden scheiden we dan ook op ruwe wijze de kalfjes van de koeien, bijna direct na hun geboorte. De enige rouwverwerking die een moederkoe krijgt is het dagenlang en tevergeefs roepen in de wei om haar kalf.

Overigens is vaak waargenomen en dus bekend, dat binnen verschillende diersoorten eigen specifieke rouwuitingen bestaan.

'Vervoerscondities'.

Ook daar is heel wat aan te verbeteren, zoals inmiddels iedereen wel weet. Het vervoer van varkens naar Italië bijvoorbeeld, is vaak ronduit verschrikkelijk. De dieren zitten dagenlang dicht opeen gepakt in vrachtwagens, waarbij hun water en voedsel wordt onthouden. En nadat ze hier eerst zijn vetgemest en zonder verdoving zijn gecastreerd, worden ze in Italië tot Parmaham verwerkt, om daarna weer naar Nederland te worden teruggebracht.

'Ras- en geslachtsidentiteit.'

In alle sectoren van de intensieve veehouderij is men erop gericht, om door eenzijdige selectie door middel van kruising en genetische manipulatie van rassen, het meest productieve dier qua vlees of eierproductie te ontwikkelen. En in de pluimveesector is men daarin het verst gevorderd. Dit deugt niet.

Dieren moeten ook een juiste geslachtsidentiteit kunnen ontwikkelen.

Als koeien een normale seksuele omgang met een stier wordt onthouden gaan koeien stiergedrag vertonen en elkaar bespringen. Zo simpel ligt dat. En dat zie je ook alom in de weilanden gebeuren.

'Een waardige dood.'

Dieren zijn uitbeeldingen van groepsleven van zielen. Als zij in overeenstemming met hun '*zijn*' hun wezen kunnen tonen en hun doorleefde ervaring kunnen schenken aan de aarde en aan al wat daar leeft, dan hebben zij een gezond heengaan. Maar als zij destructief benaderd zijn, destructief geleefd hebben en slechts als een product zijn beschouwd, wordt de aarde belast door de echo van hun herinneringen. Het is dus van wezenlijk belang dat wij dieren een waardige dood gunnen. En dat we ook op zielsniveau hen eren voor hun aanwezigheid en bij hun heengaan ze een goede reis toewensen. Hier wil ik het voor dit moment bij laten.